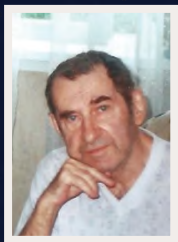

Székely Dezső

Csillagok udvarában

A Bükk sötét erdejéből jöttem, fényre szomjasan, reménykedve. A református elemi népiskola falai közül kirepülve a Diósgyőri Vasmű dolgozója lettem napi 12 órás műszakban. Itt közölték első verseimet. 1957 tavaszán felkerültem a fővárosba. Pár évet kellett várnom, mire a lapok és kiadók felfigyeltek költői munkásságomra. Egymás után jelentek meg könyveim (Szépirodalmi Kiadó, Magvető Kiadó). Több gyermek-versem is megjelent, amik népszerűek lettek. Verseim témái a kétkezi emberek mindennapjainak ábrázolása a mindennapok keserűségével együtt. Költői példaképeim: Szabó Lőrinc, Sinka István; kortársaim közül: Csoóri Sándor, Kormos István. A sokszínű jelenkori magyar líra sok tehetsége érdeklődésem vonzalmába került. Ma is költői programomat folytatom: mindennapjaink égető kérdései foglalkoztatnak. Legutóbbi kötetem címében is jelzi törekvéseimet: Nyitott szívvel, szabad szemmel. Verseim egyszerűek és remélem, hogy minden magyar lelket és szívet megérintenek.

Székely Dezső

CSILLAGOK UDVARÁBAN

© Székely Dezső
© Hét Krajcár Kiadó

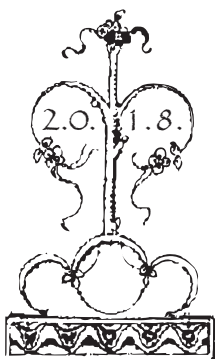
ISBN: 978-615-5683-16-9

Hét Krajcár Kiadó, Budapest, 2018
Felelős kiadó: Benke László
Borítóterv, tördelés: Benke Attila
Készült Szekszárdon, a Séd nyomdában
Felelős vezető: Katona Szilvia ügyvezető igazgató

Székelly Dezső

CSILLAGOK UDVARÁBAN

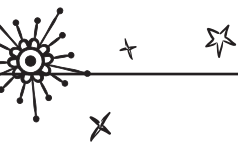
HÉT KRAJCÁR KIADÓ,
BUDAPEST

HAZAFELÉ

Hajszolt székeltek vesztes ivadéka,
a panel-zugból visszavágyom néha
szülőföldemre, a becéző tájra,
hol az ablakban virít még a mályva,
de néma gyász ül az ünnepek fölött,
s nagypéntek követ minden csütörtököt,
mert pusztul a nép: a sors naprakészen
végzi a dolgát az érett vetésben.
Ide vár a domb új, sarjadó zöldje,
hol szeretteim nyugszanak örökre.
Leheveredek az ibolyás fűben,
hol valaha a régmúltat betűztem:
korhadtt fejfákon, fakereszteken
komor krónikák üzentek nekem,
hol süppedt halmon hajlongott a páfrány,
hol minden virág játszótársam, mátkám,
tündérmélt volt – a szóbeszéd szerint –
közelükben gyermek vagyok megint.
Fekszem a fűben, mélézve, merengve,
katicabogár röppen a kezemre.
Fekszem a fűben, nyújtózva, hanyatt:
megrontott lélek s romlandó anyag,
s míg elnyűtt testem szunnyad, elalél,
szájon csókol egy ibolyalevél.

ÖRÖKSÉG

Apám kőműves volt, hatvan éven át
követ faragott, rakta a falat.
Engem a nehéz malterosládáktól
a portyázó vágy korán elragadt,
s csalóka ceruzák és tollak
forgatására biztatott a holnap.

Apám falai mind szilárdan állnak;
én mit hagyhatok a kapzsi világnak?
utánam tán törmelék se marad...

Apámra többé nem süt már a nap:
testét szétrágta a mész, a cement,
aztán egy mély alagsorba lement,
ahonnan vissza lépcsőt nem talált;
elvesztette a végső láthatárt.

Emlékeim deres bozótjából
hallom törékeny, szálkás szavait
időn és téren át:

„Fiam, ha már házat nem építhetsz,
csak a kőműves kalapácsomat

őrizd meg legalább,
talán hasznát veheti majd
fiad vagy unokád!”

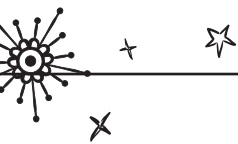

MULANDÓSÁG

Aranymálinkó, tengelic,
édes álomba szenderíts.
Siess röpködő, szép madár,
fut az idő, múlik a nyár,
maholnap bekopog a fagy,
s te is egyedül, árva vagy.
Gyere velem szép tengelic,
szálljunk a messzi tengerig,
hol pálmák között nyár az úr,
itt az égből csak pernye hull,
kísérője fullasztó por...
az is tűz volt valamikor.

GYEREKKOR

Állok villámló ég alatt.
Géppuskáznak a jég-hadak
s nekem csak ez a fegyverem:
Én istenem, jó istenem...
Imádkozok. De nincs csoda:
ropog, füstöl a topolya.
Nyárfelező, tikkadt határ.
A tarlón a tehén csak áll
s mélán, egykedvűen legel:
a viharban is élni kell.
Az éghez nincs már több szavam.
Kévék közé fúrom magam.
Félek. Becsukom a szemem
és közben észre sem veszem:
a gyors zivatar elvonult.
S hallom: pengeti már a húrt
egy csöpp zenész: egy kis tücsök
tarisznyámban tábort ütött,
szállást talált, békés zugot,
hol nem villámlik, nem zuhog.
Mivel tarisznyám mélyiben
csak egy elázott könyv pihen,
úgy fogadom, mint egy csodát:
talán azért vert itt tanyát,
mert nagyon tetszenek neki
a Sinka István versei...

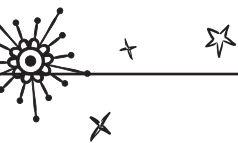

TÖRVÉNNYEL, BOTTAL

Borbély Lászlónak

Ne higgyetek a légüres szavaknak
s az égnek se, ha köztéri vakablak;
azt figyeljétek – s értenétek bárcsak! –
mit mond a szög a sújtó kalapácsnak,
mit mond a szív a rátámadó törnek,
az állomás a késve érkezőknek,
mit mond a fal a süllyedő alapnak,
fog az almának, amibe haraphat,
mit mond a zászló március szelének
s mit mond a vers, ha vele szembenéztek?
Ti, béresei életnek, halálnak
(nem hallgathatok, nem vonhatok vállat)
törvénnel, bottal súlykolom belétek:
nem a sült galamb szálldogál felétek;
mindig csak röplap, sürgöny, falevél,
hát nyitott szemmel éljen, aki él,
s tegye a dolgát – aztán majd elválnak:
ki lesz méltó e földhöz mindhalálig!

DŰLŐÚTON

Amíg az égbolton
csillagfény ragyog,
hazáig látnak
a börtönablakok.
Amíg parázslík
a dűlőút pora,
vendégül lát egy nyár
tücsök-tábora.

Jégverést, napszúrást
küldhet rád az ég:
küszöböd nem lépi
át a vereség.
Naponta elindulsz
tenni valamit,
mire a gyökerek
törvénye tanít.

Menni kell! S tenni kell,
míg az ember él,
akkor is, ha sorsa
hulló falevél.
Isten is segíti
irtani a gazt,
amíg a földeken
kapál egy paraszt.

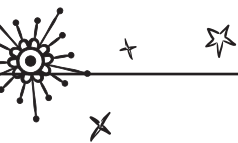
NYÁRI DÉL

Arany dárdákat szurkál a homokba
a júliusi nap.
Minden kő, mint egy bonyolult igazság
tükröz egy másikat.

Légnemű tűzvész, hangtalan robbanás,
fejünk fölött a nyár
s egy jegenyefa benne pörkölődik:
óriás, lomha nyárs.

Mi is lobogunk, bőrünkön Afrika
örök jelvényei,
s nem akarjuk a tüzet, a nyarat
soha elveszteni.

FIÚK, EGY ÉNEKET!

Benke Lászlónak

Fiúk, egy dal kéne a napról,
ami fűti a búzaföldeket;
egy dal kéne a búzaföldről,
ami fölött lágy szél lebeg;
fiúk, egy dal kéne a szélről,
mi fölropíti azt a dalt
s zengi a sok-sok hétköznapi
szótlán, gyötrelmes diadalt.
Fiúk, egy dal kéne a szélről,
a búzaföldről, a kenyérről:
fiúk, egy éneket!
Előbb azonban kenyér kéne:
nekem,
neked,
mindenkinek!

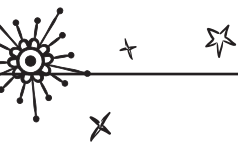

GÖNCÖLSZEKÉREN

Madárfészeknyi kis hazám
saskeselyűk között,
egyik lakód múlt éjszaka
messzire költözött,
rám hagyta minden vagyonát
molyrágta batyuval.
Ne küldj utána levelet
lombhullató juhar.

Ahová ő ment, oda már
a posta el nem ér.
Száguld vele, porzik vele
a nagy Göncölszekér.
Égi csikó-paták alatt
szikrázik a Tejút.
Zárva a menny, de ő kopog
s reméli, hogy bejut.

VADAK AZ ŐSZBEN

Kökényszeme volt akkor az ősznek,
tejszagú köd mosta a mezőt.
A kert alatt jártak el az őzek
s meg-megálltak egy-egy ól előtt.

Aztán egyszer elcsattant az ostor,
vérrre lestek fegyverek, kutyák.
Mint kötele, úgy éreztük sokszor
nyakunkon a Tiszát, a Dunát.

Nem járunk már bogáncsos mezőkön,
nem iszunk a forrásból vizet.
Egyre zordabb, páncélosabb ősz jön
s abroncsba fog lelket és szívet.

Rettegjük a legmohóbb vadorzót
aki térdig dérben-fagyban áll.
Varjak: szálló, fekete koporsók,
belétek van temetve a nyár.

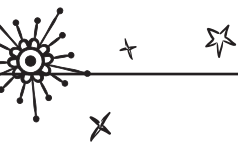
MAGYAR MÁRCIUS

Tüzet visz a tavaszi szél,
parázs izzik a levegőben.
A madár is velünk dalol
fáért, fészekért felelősen.

Lobogónk selymén a piros
emlékeztet a kifolyt vérre,
de békülten suhog a zöld,
ébredő erdők jó reménye.

Zöld és piros közt a fehér:
kötés a virrasztó sebekre...
S a zászlórúd jó lesz talán,
hogy sírjainkat megjelölje.

VIHAR UTÁN

Az erdő már kibékült a széllel:
zöld ágat nyújt – jobb kéz helyett.
De figyeld csak, hogyan kulcsolódnak
imára lent a gyökerek.

Szélütötten áll a napraforgó,
térdig hajtva pogány fejét.
Százmillió százlábú vonaglik:
végóráit éli a rét.

Könnyet töröl szeméből a forrás.
Üszkösödik a búzamazg.
Esti harang, zengő gyászjelentés:
anyánk vérebe fúlt a nap...

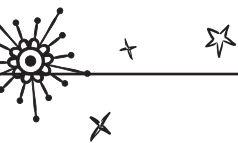
Az erdő már kibékült a széllel:
zöld ágat nyújt – jobb kéz helyett.
De én látom, látom, hogy ökölbe
szorulnak lent a gyökerek.

ANYÁMNAK ÍRTAM

Anyámnak írtam levelet:
vigye légi vagy égi posta.
Anyámnak írtam levelet,
de egy durva láb széttaposta.
Anyámnak írtam levelet;
a posta sosem érhet addig,
s ő mégis, mégis válaszolt:
sírján a rózsza felém hajlik.

KÖSZÖNET

Köszönöm a tavaszi szélnek,
hogy a szívemmel elbeszélget,

köszönöm a nyári hőnek
a pacsirtás roszmezőket,

köszönöm az őszi harmat
gyöngyének a lakodalmat,

köszönöm a tél havának
a betlehemi csodákat,

s megköszönök külön-külön
minden pillangót a fűvön,

minden felhőt, falevelet
összekuszált sorsunk felett,

minden csillagot az égen,
azt is, ami lehullt régen.

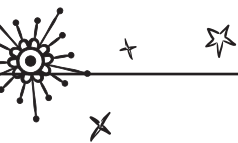

NÉMA HÍD

Ragyás idő, te, ördög-adta!
Omlik a felhők kék bazaltja,
a fagy csákánya egekbe hasít,
s négykézláb álló öreg szolgál:
a város szennyét szimatolja
a jégcsilánkos víz fölött a híd.

Csillárok szemén szürke hályog –
Hová tűntek a régi bálók,
havas bundában hol fut az a lány?
S ki jár a ködök ligetében
zokogva: megfagyjon, vagy égjen,
mint a gyertya az árvák asztalán?

MÁR TÉRDIG ÉR

Hajlik a fűz, mint csók előtt a nyak.
A mezők ázott, dohos szalmazsákján
tücsök-koponyák világítanak.

Az égi karám ökörnyála lóg.
A fagy maholnap izzó, jeges tűkkel
bevarrja a folyót.

Hóhér-karú idő, csak ez jöhet.
Ki görgeti el ajkunkról a jajszót,
mellünkről a követ?

Földbetört anyám, jaj de messzi vagy,
de jó a tél, mert egyre közelebb hoz:
már térdig ér a talaj menti fagy.

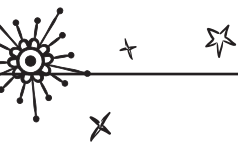
FEHÉRBEN, FEKETÉBEN

Talpig fehérben áll a meggyfa;
milyen boldog a vörösbegy, ha
vállán napozva énekel.

Sötét ruhában, fehér hajjal
itt élt anyám a madarakkal
s innen vitték a hegyre fel.

A hegyen, ahol földbe zárták,
madárka nem rebbenti szárnyát;
minden elnémult, fekete...
Ott nem meggyfák – csak fejfák állnak:
fegyőrei az elmúlásnak,
homlokukon Isten neve.

FUTÓHOMOK

Lassan fogok meghalni,
de állva, mint a fák.
A gyors halál kegyelme
mindig hősökre várt.

A gyors halál esélyét
hiába hordozom:
jelentéktelen célpont
szívem és homlokom.

Sorsom széthull a szélben,
mint a futóhomok,
amiben Isten talpa sem
hagyott tartós nyomot.

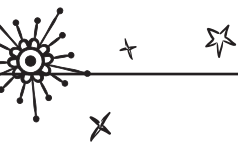

HÁZIREND

Úgy óvjad a hazát,
mint az otthonodat:
ha váratlanul bekopog valaki,
csak annak nyiss ajtót, aki
nem szélhámos,
nem ügynök,
nem spicli,
de olyan tiszta ember,
kinek társkereső keze,
ha házhoz jön a tél dere,
még a kilincset is melegíti.

SZERELMES VERS A HAZÁHOZ

Attila fiannak

Volt idő, mikor temetőben,
csontok ásatag telefonkönyvében
kerestelek hazám...
Most a téren,
                    az atomkor szelében
megszólítlak,
                    hogy elmondhassam végre,
mielőtt fejem öledbe hajtánám:
Sivatag-szomjú létem pohara,
belőled szívom a mézet, a mérget.
Én vagyok az a szökött katona,
ki élni akar, nem meghalni
– érted!

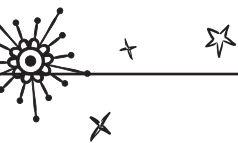

MÉLYHÚTOTT ÉJSZAKA

A hold kerek, mint anyám kontya,
fölzeng a szélvész baritonja,
bokrosodik a nyurga füst.
Nézz a mélyhűtött éjszakába!
Befödte a dér fóliája
csillogón, mint a színezüst.

Az őszirózsa sárba fagyva,
minden reményünk veszni hagyta,
lakatlan fészket tart az ág.
Várom az árnyak sűrűjében,
hátha kinyújtja kezét értem,
ki fény nélkül is idelát –

HARMATCSEPPEK

Fűszálakon csöpp kottafej-ékek:
harmatcseppek muzsikát ígérnek.

Pacsirtaszó nyilazza a felhőt,
lám az öröm a világhoz felnőtt.

Én is fújnam víg nótámat folyton,
de valami szorítja a torkom,

csak ámulok fúlva, berekedve:
milyen nagy az Istennek a kedve!

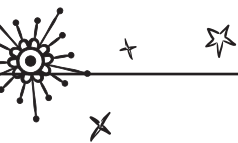
ÜNNEPÉLY

A Szózat szárnyas dallama
mintha az égből hangzana,
s mint száz év óta zúg, süvölt,
szabadabb lesz tőle a föld.

Apám rokkantan, öregem,
mint hajóroncs a fövényen
kivontatva, némán mered;
már nem hívják a tengerek.

„Hazádnak rendületlenül...”
Arca még egyszer fölhevül,
láthatatlan fényre figyel,
akkor is, ha már halni kell.

KÖKÉNYBOKOR

Uram, megpörkölt ez a nyár is,
napfényből mégsem volt elég:
eged túl sokszor visszhangozta
ördögök porzó szekerét...

Gyűrődik a levél a fákon,
mint kézben a búcsúlevél.
A nyírfa kölyke deret majszol,
mire szeptember ideér.

Aki józan, a télre gondol,
de úgy, mint vadászra a vad,
mikor vérfoltos rengetegben
nyomra lelnek az agarak.

A költő nem gondol a télre:
födetlen szívvel bandukol,
s szakadt kendővel int utána
egy kékszemű kökénybokor.

JESZENYIN VÁNDORDALA

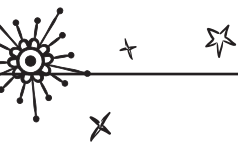
Elindulok, mint a felhők
szelek országútján.
Szomorúfűz néz utánam:
hervadt koszorúslány.

Gerlék könnye, vének átka
verdesheti arcom.
Szeretlek föld – ez az imám
ha útszélen alszom.

Lányos Moszkvám legszebb öle,
befogad egy csapszék.
Kivert kutyák éjszakáján
bárkit agyoncsapnék.

Hazavárnak, mint a nyájat
alkonyok porában.
Száraz szemek, holt tengerek
merednek utánam.

KÖZELHARC

Életem örök tanújának

Közelharc az élet ma is,
harc az ünnepért, egy szál virágért,
egy jó szóért, egy hű kézfogásért:
közelharc azért, ami nincs.

Közelharc az élet, bizony,
mindenért, ami csak velünk történt,
minden jussos talpalatnyi földért
közelharc: hajsza, vér, iszony.

Közelharc, ádáz küzdelem,
mert a jövőt seb nélkül nem adják!
Fejfánkat már valahol faragják,
s tán az se marad jeltelen.

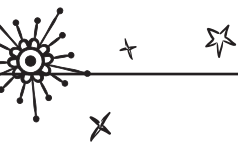

JÓ ÉJT, NAGY VADÁSZ!

Hemingway emlékének

Jó éjt, nagy vadász!
neked a Kilimandzsáró,
nekem csak egy vakondtúrás jutott,
de innen is látom: a trópusi ég
földhöz vág, mint a bányalég,
arcod mégis ragyog,
mielőtt a vadaknak szánt fegyvert
szívedre szorítod.

TÉLI ERDŐ

Az éjszaka nagy fekete zászló:
fönnakadt a fenyőfák hegyén.
Hó alatti avar bölcsőjében
márciusig szunnyad a remény.

Fölszisszen a hópihe az ágon:
óvatlanul fenyőtűbe ült.
Árkon-bokron át rohan a szélvész,
mint eltévedt, hajszott menekült.

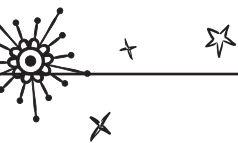

FEKETE KÚT

Sötét malmában őrli még az éj
őszám kenyérét: csillagszemeket.
De ki várja már füstös hajnalon
a bolygóközi dűlőutakon
hazatérő Göncöl-szekeket?

Az éjfél nálunk mély, fekete kút,
az újhold: sárga vödre.
Itass meg, mert szomjan halok,
mielőtt elfordul az ég
és úgy marad örökre.

ÁHITAT

Úgy kéne élni: örökké szabadban,
mint nomádok vagy pusztai csikók.
Ha fellobbanna vágyunk tűzrakása,
pirulna benne kenyerünk, a csók.

Hogy szeretnék! Ha néha szívedben
fészket rakna egy durcás, kis harag,
én büntudattal borulnék öledbe,
hogy új csókokkal vigasztaljalak.

S ha tudnánk: rajtunk ember nem segíthet
s könnycsepp tolulna szempillád alá,
olyan sóváran fohászkodnék érted:
ha van Isten, biztos meghallaná.

EGYÜTT LESZÜNK

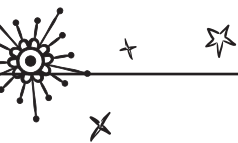
Katalin emlékkönyvébe

Mindig búcsúzom, reggel, délben, este,
bár sosem vagyok tőled távol, messze,
a küszöböt is ritkán lépem át:
már nem izgat a bomló külvilág.

Múló életem minden élő perce
mindig a tiéd, reggel, délben, este,
veled ébredek, veled alszom el,
a végső búcsú, érzem, már közel.

Együtt leszünk ott is, a föld alatt.
Kék ibolyák s katicabogarak
majálisa lesz örök nyughelyünk,
s mesélnek rólunk, ha már nem leszünk.

TAVASZI FOHÁSZ

Áldassék minden, ami életet
világot, hazát, népeket,
áldassék minden, ami nélkül
ma és holnap se élhetek,

áldassék teher, próbatétel,
áldassék a halálkanyar,
mely eltérít egy még rosszabbtól,
áldassék a kenyér, a dal,

áldassék minden verejtékcsepp,
hazám szívéen a forradás,
a tornyok ércharang-szívében
a holtakért zengő fohász

s a harmat, mit az üde hajnal
jácintok poharába tölt...
Áldassék, hogy a földön élek
s még nem rajtam éled a föld.

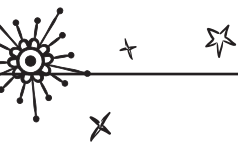

ÉJFÉLI ÖSVÉNY

Bálozó tücskök harsány hegedűje
virrasztja át a nyári éjszakát.
Alvó madarak alatt, mint a szívem,
megrebben egy-egy útszéli faág.

Gyémánt-mezőn a Kaszás hazaballag,
a Fiastyúk is fészkére borul,
míg a nyikorgó Göncölszekér bakján
kék pipafüstöt ereget az Úr.

LÁNY, KORSÓVAL

A rét felől jött, korsóval, meztláb:

forrásvizet hozott.

A tarló – talán emlékül, hogy itt járt –
talpára piros pipacsokat pingált.

A nyár gyújtogatott
aszályos mezőn, gyúlékony szívekben...
Még gyermek voltam. Éjszaka helyettem
tücskök és hulló csillagok szerették...

Olyan tiszta volt égre nyíló melle:

tán őrzi még egy elsuhanó gerle

árnyéka keresztjét.

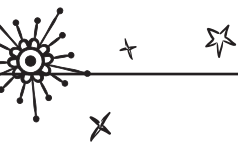
DÁVID TÜCSKEI

Hegedűszóló zokogott az éjféltárt ablakánál... Aludt az imádott.
Dávid tücskei kontráztak a Holdban,
mint báli cigányok.

Vászon ingében suhant a ledér nyár,
félve nyitva a rozzant kertkaput.
Lába nyomában mind megédesedtek
a keserűlapuk.

Sarjúból rakott kamillás kazalban
csillaggal háltam, virágom, virágom...
Másnap reggelre nagyobb lett a fű
s a fény a világon.

KÁPRÁZAT

Mint aki a kút mélyére zuhant,
szája szegletén gyűrűzik a víz
s nem tudja, hogy a szabadulás perce
vagy a fulladás görcse közelebb –

mint aki az égő repülőgép
poklából az óceánba zuhan,
és érzékei polipként szorítják
a pillanatot, mi még hátra van –

vergődök e boszorkány-veremben
– bár ez lenne a végső szakadék –
Fönt ragyogsz, de e káprázat hiába:
csillag leszel – s nem én leszek az ég.

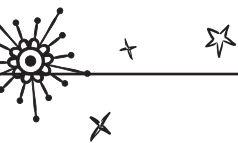

VISSZHANG

Szemed egén bárányfelhős
barna bánat,
elmégy és a fű is elmegy
teutánad.
Arcukat a csillagok is
elfordítják,
nyomaidat eltörlik
a hajló nyírfák.

Szemed egén bárányfelhős
barna bánat,
elmégy és a fű is elmegy
teutánad.
Koponyámban visszhangzik egy
telefonszám –
Szivárványos messzeségből
beszélsz hozzám.

SZÜLETÉS

Szénaboglya az árokparton,
guggol egy terhes kicsi asszony:
hasa gömbölyded teliholdja
bevilágít az udvaromba.

Kuvik röppen a házereszre,
álmában fölrebben a fecske,
fölbolydulnak a szérűskertek;
fölsír a szél, a lomb s a gyermek.

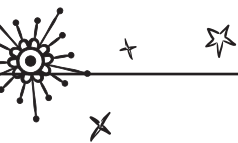
VAKMELEG

A nap előtt zárva a sorompó:
felhő-mozdony pöfékel az égen.
Méhek kastélya, a napraforgó
álmosan néz át a kerítésen.

Jön a porban ősi paraszt bálvány:
mezítlábas, izzadt, lomha este;
szárazvillám-köteg lóg a vállán,
mintha rőzsét, tüzelőt cipelne.

Szomjan hal az útonálló kóró,
elpillednek füvek, fák, virágok.
Nehéz az ég, akár a koporsó,
de nem esik, csak néhány csepp forró
könny a tücskök szeméből szivárog.

VÖLGYBEN

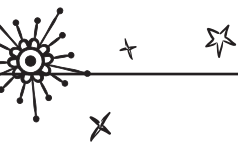
Én sose törtem magasabbra, mint ti,
fák és hegyek, kéklő magaslatok,
ahol az arcot izzó fény hevíti,
s két karomba zárhatom a napot...
De ez csak ábránd – árnyas völgyben élek,
mindegy: hegycsúcs, vagy a tollam hegye,
csak kilátója legyen a reménynek
és ne vezessen tévútra sose!

MINT A JÉGHEGY

Sürgőnypóznák gyászmenete:
nem látom a végét,
köztük megyek mégis, hátha
velük hazaérnék.
Haza, haza! Hol a haza?
Ezt mormolom folyton.
Mint egy kilőtt csatahajó,
elsüllyedt az otthon.
A kert gazos hullámain
lódarazsak, férgek...
Én csak állok mozdulatlan
s vakon, mint a jéghegy.

HULLÓ CSILLAGOK

Homályba tűnt mártír-költők,
hulló csillagok,
szemetek a túlvilágról
vádlnán ránk ragyog,

mert nem tettünk – nem tehattunk
semmit értetek.
Gyökerekbe kapaszkodott
elfolyt véretek.

Melletekre érdemrendet
puskaagy ütött,
szívetekbe hideg ólom,
jéghegy ütközött.

Mindegy: cella, haláltábor,
bunker, aknazár...
Isten nevét ott hiába
szólítja a száj.

Tömegsír a tűz, a víz is,
rám is vár a vég,
mert a hóhér köteléből
sosem lesz nyakék!

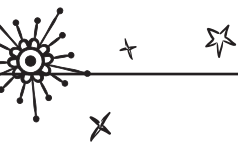
HIDEGFRONT

Szakolczay Lajoséknak

Összetorlódó évszakok,
jégtáblán úszó faág a világ.
Rigók torkára odafagy a fütty
s vacogva bújnak, fáznak mindenütt
versek, szobrok, szimfóniák.

Hidegfronton él, aki él,
zúzmara-csillag süti a szívet,
s szavak, ellobbant szavak füstje száll,
miket nem tudott sohase a száj
elmondani még senkinek.

FEJ VAGY ÍRÁS

Gyerekkorában ő is „fej vagy írást”
játszott gyakran a többivel.
Megtűjt a fillér sovány tenyerében,
mint szemében a balsiker.

Nem gyűlt a pénz. Csak rabló évek jöttek
és szívszaggató, vad szelek.
Állt a felnőttkor üres kapujában,
korán őszült, örök-gyerek.

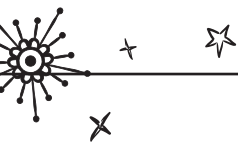
És jött valami egyenruhás-féle
egy papírral, hogy menni kell...
Ő nem tudta, hogy ez a végső játék:
előbb írás, aztán a fej!

FESZTIVÁL

A nyár forró – a fesztivál meleg!
Utcán űrjög a gyűlevész sereg:
kóbor szinglik, ferde sztárok,
drogüzérek, lump vagányok.
Jönnek négy keréken s gyalog,
nem ördögök, nem angyalok.
Puccos bugyik, letolt gatyák
színesítik a karavánt.
Ez a másságnak nagy ünnep!
Mind a méltóságért tüntet
s a többséggel bőszen hadakozik.
Ebben a zagyva menetben
senki se láthat egyetlen
édesanyát se egy babakocsit.

ÁLDOZAT

Nem lőttek rám és én se lőttem:
nem futott senki még előlem,
nem lett üldöző rém belőlem,
mégis van egy áldozatom:

egy kelepccémbe tévedt gerle.
Emléke úgy borul szememre,
mint kopár éj a tengerekre
emberen túli tájakon.

Gyermek-hóhér: ez voltam egykor...
Óh, mezítlábas, tűnt aranykor!
Hull-e még az ölünkbe vacsor
s fejünkre meddő szájalom...?

Krú, krú... – egy gerle bűg az ágon.
Hallgatom, hogy még jobban fájjon,
minden, mi fájhat a világon,
ami ellen nincs oltalom.

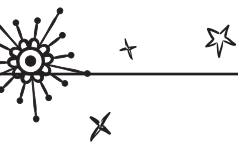
NYÁRUTÓ A DUNÁNÁL

Lionel Messinek

Cirógat a víz, becéz a napsugár,
talán sosem volt még gyönyörűbb a nyár.
Rosszkedvem rég elúszott a Dunán,
boldog estét ígér a délután.

A folyó mellett
napozó mellek
s a csábítás örök fegyverei
úgy szeretnének eltéríteni,
de hiába, sietnem kell haza,
vár a tévé képernyőjén
sok-sok csalódás vigasza,
s élményt ígér évek óta
világhódító, kedvenc csapatom:
a katalán Barcelona.

ŐSZI HÚROKON

Galagonya

Galagonyabokron
tövisszúró gébics.
Ebben a sűrűben
bujdokoltam én is;
bokra jó ismerős:
homlokomat szúrta.
s ebből készült Jézus
töviskoszorúja.

Temetőben

A nyár utolsó virágait
odadobta a kapzsi ősznek.
Fény és pompa a temető.
Halott a múlt – él a jövő:
a sírásók itt sosem győznek!

Újhold

Urunk, napod már lehanyatlott.
A kályhában a parázs pattog,
s fönt a mennybolt is csupa szikra,
köztük a hold, a kövér birka
az akol felé lomhán ballag.
A pásztor befordult a falnak,
de a szemére nem jön álom,
mert sok a zshivány a világon.

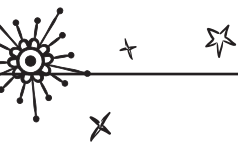

SZOKNYÁK A SZÉLBEN

Szoknyák a szélben, szárítókötélen,
mint tollázkodó, tarka madarak,
repülnének, de nem merik az égen
szellőztetni féltett titkaikat.

Szoknyák a szélben... tán még az is ott leng,
amit eltáncolt egy lány valaha,
akit oltárhoz sose vezethettem,
úgy elviharzott utolsó nyara.

SZERELMEM

Szerelmem, úgy tüzel a szád,
mintha vulkánok nagykövete volna,
szerelmem, úgy éget a szád,
mintha a nyelved alatt láva folyrna,
szerelmem, úgy dalol a szád,
mintha hét ország tücskeit terelnéd,
szerelmem, olyan édes a szád,
mintha fogad közt mézcukorka lennék.

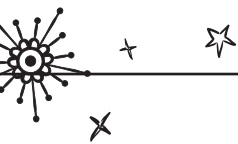

GYÖNGYKAVICSOK

Szemed árokpartján
könnyed gyöngykavics:
mind az Isten remekműve
s tudom, nem hamis.

Gyöngykavicsok között
néhány szarkaláb.
Oda vágyik örök álom,
ha már nincs tovább.

MEGKÉSETT VALLOMÁS

Messziről jöttünk mind a ketten,
tévelyegtünk a rengetegben.

Hosszú az út, az út egymáshoz,
mint egy korty víz a szomjas szájhoz,

hol nincs forrás, csak lángoló nap.
De végre itt vagy, s nagyon jó vagy

pohár italnak, friss kenyérnek,
égboltig világol a térded,

s jól tudom, nem lesz soha több fény
szerelmünk bekerített földjén.

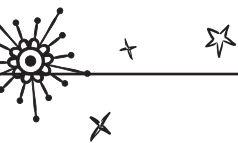
NEM LESZ SÖTÉT

Nem lesz sötét, bár jól tudom,
minden fény zsákba bújt;
álarcot öltő ünnepek
mögött izzik a múlt.

Nem lesz sötét, bár jól tudom,
az ég is vak madár,
ül a mindenség ághegyén,
mint szíven a halál.

Nem lesz sötét, bár jól tudom,
napomnak vége lett,
tenyered sápadt holdja süt
dúlt homlokom felett.

AKKOR SE KIÁLTOK

El ne fújjon a szél,
kapaszkodj a földbe
s lüktető rög legyél,
életem göröngye.

Én kis tücsök lennék
és elbújnék benned.
Csalánnal, pipacsal
fonjon át szerelmed.

Ne félj, majd jó leszek,
sose láthatsz rossznak,
akkor se kiáltok,
hogyha ránk taposnak.

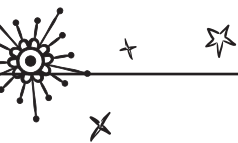
IFJÚSÁG, KERTMOZIVAL

Kihalt a park. Már évek óta
nem láthatjuk a kertmozit.
Miért? Sohase beszélt róla,
akire az ügy tartozik.

Hallgatott az úr vagy az elvtárs,
akitől jött a rendelet.
Rég volt... Mi többet néztük egymást,
mint a háborús filmeket.

Nappal a fény foglyai voltunk,
a mikor az este beköszönt,
a sötétben is úgy ragyogtunk,
mint a csillagok odafönt.

JÉGTÁBLA

Úszó jégtábla, kis hazám,
a végzet tengerén:
olvadni kezd, ha perzselő
a napsugár, a fény,
de örök fagyban százezer
éven is áttelel,
s míg él az utolsó magyar,
addig nem veszhet el!

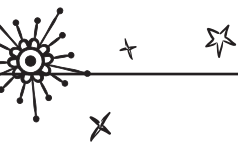

ÉBREDŐ VILÁG

Áramszünet az öröklétben:
nézd az alvó csillagokat!
A tó homlokán barázdát húz
egy most születő gondolat.

A remény kőpárnák közt ébred.
Káprázva nyújtóznak a fák.
Úgy érzem, mintha nem a harmat:
Isten könnye itatna át.

KÓRHÁZI ÁGYON

Használt, nyitott, négylábú vaskoporsó.
Pohárban pár szál hervadó virág.
Az emberélet itt bent nagyon olcsó –
kint rohamosan nő a drágaság.

Nézd a megváltást váró szenvedőket:
mennyi jó barát, hű testvér, rokon...
Sok a halottam, de már nemcsak őket:
az élőket is gyászolom.

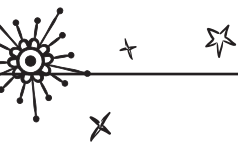
TÖRÖKBOKOR

Szekerezünk a nagyapámmal,
elől cammogott két tehén;
ölfáért mentünk: fűteni kell
fél éven át, tél idején...
Félhomály, mint egy alagútban...
Templomi csönddel várt a Bükk,
térdre borulva imádkoztak
füvek, virágok, mindenütt.

Mentünk... S egyszerre váratlanul,
mint pogány a szentek között,
felbukkant egy tarisznyás ember,
ahol a napfény átsütött
a lombok résén... Báván nézett,
mint a rajtakapott zsvány.
Odaintette s felültette
maga mellé a nagyapám.

Nyúlós csend volt, mely altat, untat,
amíg alkalmi utasunknak
szemérmes nyelve megeredt:
fénybarázdás tisztásra érve,
ő, az erdész úr vén cselédje,
unva a rázós szekeret,
beszélt, előttem ismeretlen,
madarakat riasztó nyelven,
(az is lehet, hogy tótul?)
Fölöttünk annyi fehér lepke szállt,
hogy azt hihettem: nyár derekán hó hull

ŐSZI SZONÁTA

A kukoricalevelek
hogy surrognak az őszi szélben!
Tolvajnyelvüket meg nem értem.
Árván, szótlanul temetek.

A kukoricalevelek
hogy zörögnek a holt határban!
Egy vakondtúrás a végváram
a leigázott föld felett.

A kukoricalevelek
kardlapok mind az őszi napban.
Szórja közéjük szakadatlan
röplapjait a rengeteg.

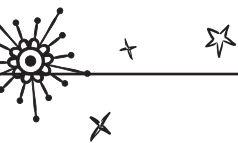
ELKÉSETT LEVÉL

Levelet írt hozzám az ősz,
de a szél, ez a hanyag postás
elvesztette és kóbor lábak
az út sarában eltaposták.

Levelet írt hozzám az ősz:
nyárfalevél volt, harmatos még.
Én is írtam, mintha még élő
édesanyámnak válaszolnék.

Tudom, elkésett soraim
a címzetthez már el se érnek,
mégis hálával tartozom
a levélhordó őszi szélnek.

ŐSZI KERT

Múlik a nyár. A napraforgó
nem szolgálja már a napot.
Egymás után hullnak a porba
az elsárgult naptárlapok.

Forgószélben a farkasalma
ingatja elferdült nyakát.
Fáznak, ködpaplan alá bújnak
a messzi, magányos tanyák.

A lélekharang kit búcsúztat?
Súlyos emlékek terhe nyom,
s reszketek, mint a gazos kertben
alélt, haldokló liliom.

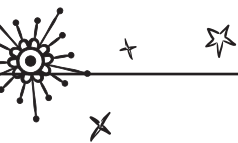
HAJNALI HAVAZÁS

Beállt az udvarba a fagy,
mint szénás szekérrel a gazda
s a hó roskadó kazlait
deres villával rakja, rakja.

Csikorog a tolvaj idő,
mint kulcs az engedetlen zárban.
Vár egy hosszú, meredek út,
s megyek, hajnali havazásban.

Isten lámpása hívogat –
az én gyertyám már csonkig égett.
Becsukja kapuit az ég,
ha a hívásra késve érek.

MAGÁNY

Levett kalappal köszönt ránk a reggel,
másnapos arccal vigyorog felénk,
kiugrasztja az ágyból Gergőt, Gergelyt,
meg Hortenziát, Hedviget, Helént,

s azt is, akinek hálótársa nincsen,
árván virraszt át minden éjszakát,
csak forgolódik a ledöngölt priccsen
s még ébren is álomvilágba lát.

ÁLMODÓ FALU

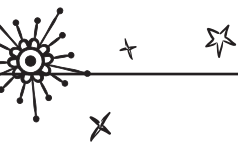
A temetőkapun
most fordult be a nap.
A robot rabjai
békében alszanak.

Valami álmokór
szállta meg a falut;
az ablakban a tej
s a köd is megaludt.

Nyikorgó szekerek
hozzák az éjszakát.
Az ezermester is
pihenhet: kész az ágy.

A jövőt ölelik
egymáshoz a párok,
de az új sebekből
még a múlt szivárogo.

ÉBREDŐ ERDŐ

Csörög az erdő ébresztőórája:
csörög a szarka, ébred már a Bükk:
nyújtózkodnak a fűvek, a virágok,
hunyorog csipás, álmatag szemük.

Gyöngyös harmatban mosdanak a gombák,
szépítkezéssel töltik az időt
s nagy izgalomban kalapot próbálnak,
mint kacér dámák randevú előtt.

Közelgő veszélyt szimatol az erdő,
dudál a szél, felhőket terelve.
Lábam elé egy gyűrött falevél hull:
a természet örök órarendje.

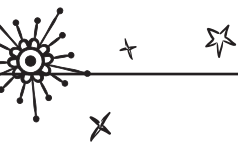

VALAHOL

Egy ablak füstös üvegén túl
valaki ma is utánam néz,
s mint liliom, ha kósza szél fúj,
reszket egy fehér, társtalan kéz.

Egy öreg házban, lámpa mellett
valahol még aggódnak értem –
s tán a gyógyfüvek is a kedvelt,
árvalányhajú hegyi réten.

BÚZAMEZŐK

Fekszem a fűben, egyedül
s az eget nézem: messze, távol
kifosztott, lepusztult hazámból
még a felhő is menekül.
Ringass, dajkáló földanya!
A sarjadó fű illata
éleszti alvó tüzemet,
s fölráz a rég várt üzenet:
Talpra áll a meggyötört nép
s visszaperli elbitangolt jussát,
s István király ősi földjét
újra búzamezők koszorúzzák.

BALLADÁS IDŐK

Kormos ablak a tornyos hóban.
Szemed rám villant távozóban.

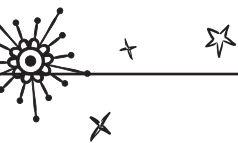
Pernye fészkel a szempillákon.
Ellobbant, elégett az álom.

Kormos ablak a tornyos hóban.
Nem szól a nóta a fonóban.

Az ősi portán kihalt minden.
A házőrző is szökik innen.

Csönd van tornácon, kutyaólbán...
Bocsásd meg, hogy helyettük szóltam!

CSÜGGEDT RAPSZÓDIA

Hív a messzeség, de sosem ereszt
egy hangyaboly: magyar Mount Everest.
Elindít a nap – visszahoz a szél
s Petőfivel a négyökrös szekér.

Megtorpanok, bármerre is mennék:
útonálló minden drága emlék,
visszafordulnak velem az utak
s újakat a Jóisten se mutat.

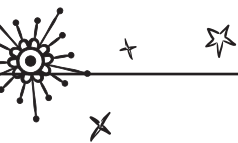
Pedig érzem, Ő is itt jár, ahol
nyomomban egy kóbor kutya csahol,
s az eperfa utolsó levele
csak arra vár, hogy hulljak le vele.

BŰNBOCSÁNAT

Jönnek a zsebesek, betörők, garázdák:
egyik se épít, és nem szánt új barázdát
s nem vet bele magot.
Mindegy, luxus-gettó vagy sivár sikátor:
a törvény szócsöve óbégat, rikácsol,
melléje áll a jog.

Jönnek a garázdák, betörők, zsebesek,
jön a vajda lánya, aki már megesett
s kislánya lesz, ha szül...
Az Úr a tévelygők bukását is szánja,
kiesik kezéből a bírói pálca
s tán nem véletlenül.

SZÁZÉVES NAGYANYÁM

Ráncosabb, mint az aszalt naspolya,
fejkendője egy öreg holló szárnya,
repülne, vissza, legszebb tavaszába,
de álmában se érhet már oda.

Hófehér kesztyűs temetői fák
hiába várják téli pihenésre:
míg ki nem esik kezéből a csésze,
imádkozva kortyolja a teát.

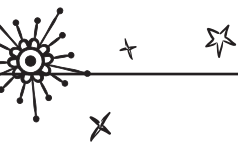

ÖRÖK KÉKSÉG

Nagy égimeszelő a nyárfa,
zöldre festené az eget,
ami a mindenség csodája
a pusztuló világ felett.

Kék volt s kék marad, semmi kétség
s nem festheti át senkise.
Tán ez a határtalan kékség
Isten mindent látó szeme.

ESŐS ÉVSZAK

Taknyos zsebkendő lett a táj:
orrát az égbolt belefújja.
A szél hol sípol, hol dudál,
megjött az esős évszak újra.

Áznak a hervadt koszorúk
elhagyott, öreg temetőkben.
Az imádság belém szorult –
többé Isten se hall felőlem.

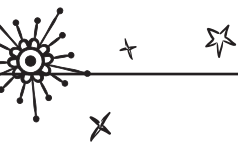

A KÖZELBEN

Nem láttak kicsinek, se nagynak:
a törtetők szeme vakablak,
mind csak pislog, ha unottan körülnéz.
Még állok: korhadozó, tar fa
s hiába várnék madárdalra:
a közelben már muzsikál a fűrészfű.

IDŐKERÉK

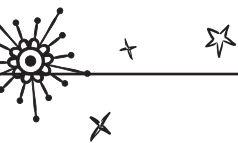
A tegnapi szónak szakálla nőtt
s nemcsak a szél, egy sóhaj is elfújja,
de mégse várok a holnapi újra:
szebb volt az új tegnapelőtt,
élőbbek voltak a szavak,
fehérebb volt a hó meg a papírlap,
amire sokan olyan szépet írtak,
mint az égre a vándormadarak.

AHOGY LEHET

Parancsolom a törtézésnek:
többé nem szabad megtörténnie!
Eszébe jutottam az égnek:
én is voltam valakije.
Kopogtatok a törtézésnél:
írja át jövőm derűsebbé,
ahogy lehet,
ne legyenek benne
meggyalázott anyák,
tej nélkül elhalt kisdedek,
ne legyenek benne hordószónokok,
mézes szavakkal szédítők !
Az se baj, ha lázítanak
s „Munkát, kenyeret!” táblát hordanak
az unatkozó koporsókészítők.

HÁRSFA

Aranyos és Harsány között
útszéli, öreg hársfa;
májusban díszbe öltözött
(már nem emlékszem másra) –
virágzott és illatozott:
óh, részegítő mámor!
A rigó is úgy berúgott,
hogy leszédült a fáról.

MADÁRHANGOK

1.

Agyamba vési újra a pirók,
amit a végzet sorsomra kirótt.
Megyek, zsákomba cipót dugva.
– Érdemes ilyen rövid útra?

2.

Figyelmeztet a gyurgyalag:
– Ne várd, hogy összegyűrjanak!

3.

Tanácsolja az ökörszem:
– Mint Mátyás király Gömörben:
álruhában tán megtudod,
kik a vadak s kik a juhok.

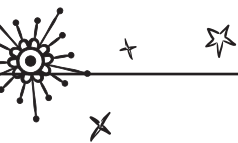
4.

Óva int a vörösbegy:
– Rejtőzz el, mert köröznék!

5.

Csúfolódik a szarka:
– Nem jobb a teli csajka,
mint az üres herendi tányér?
A kuvik hallgat... Ő még ráér.

OKTÓBER

Hűvösebbek az éjszakák,
perzselőbbek a combok...
Hold-apó deres fényszakállt
fésülve néz egy pontot:

a Földet, amin rabruha
lötyög, bár fagyos éj van
s megnyílik az ég kapuja,
mint lék a dinnyehéjban.

APRÓ KÉPEK FEKETE RÁMÁBAN

Nagyvárosi éj

Amíg nyikorgó, süppedt vackán
horkol a szegény, elnyomott;
dollarhegyek alatt,
mint kazalban a férgek,
mocorognak a milliomosok.

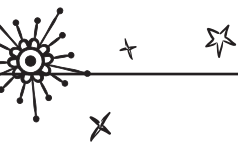
Katlan

Sorsom sötét katlan,
megréműl, aki belenéz:
benne van minden, ami útrakész
s visszahozhatatlan.

Van föld...

Van föld, ahol a szabadságnak
rangja megesett szobalány csak:
hetente egyszer kimenőt kap,
s mielőtt kútba ugrana,
meggyóntatja egy éjszaka
a hold, a sárga főpap.

VILÁGVÉGE

Leszállott vakon az utolsó este.
Aludt a világ, csendben.
Határtalan volt s mély az álom;
nem fáj, hogy nem sikerült látnom:
az álom látott engem.

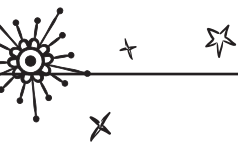

MENETREND

Tefeléd is robog már a halál;
van még pár perc az érkezésig.
Nyugtalan vagy, mintha azt mondanád:
a miskolci gyors megint késik!

VENDÉGVÁRÓ ESTÉK

Kisestélyiben bájolog a bodza.
Vendégeimet égi batár hozza,
tengelye eltörött,
sosem ér ide... Lám, az öreg Göncöl
minden éjszaka üzen odafentről:
– Várjál, érted jövök!

ZÁRÓJELEK

/1/

Megrontói egy jobb világnak:
hitvány senkik szavamba vágnak
raccsolva, bőszen, pimaszul,
da hallom róluk, vigaszul,
róluk, kik egymástól is félnek:
a féreg fölfalja a férget.

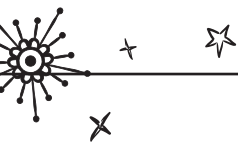
/2/

Hajnali, harmatkönnyes gyöngyfű,
alatta megpihenni könnyű,
élni a földön nehezebb...
Szívek helyett csak kezeket,
lábakat és öklöket kaptam,
s most itt állok a kelő napban...
Száradj kóró, virág, te meg
borulj rám, ha a nap lemegy.

/3/

Az Úr tehene borjastul legel
az égi réten éjszaka.
Az alvó pásztort most ébreszti fel
hű társa, egy csillag-kutya.
Körvadászatra induló lotyók
feje fölött gyér lomb suhog.
Gyerekkocsiban tolják a motyót
a gépesített koldusok.

/4/

Nincs súlyosabb egy lehullt falevélnél:
vissza, helyére az sem teheti,
ki hatalmasabb időnél és térnél
s halhatatlan erővel van teli.
Hulló falevél, gesztenyelevél:
a szélcsendet is elfújja a szél.

/5/

Nagymosás utáni
illata van a levegőnek.
A májusi ég fehér pelenkáit
teregeti a szél
s megszáritja a nap.
Lopnék egy kevés halhatatlanságot,
de Isten rajtakap.

/6/

Istenem!
Istenem!
Becsukom a két szemem:
a lélek látótávolsága
végtelen.

/7/

Felhőfoslány:
bukott angyal tépett hálóinge.
Lelkem Istennél hazaér,
amikor a Göncölszekér
begördül az égi kocsisíznbe.

/8/

Amíg nem ássák meg a sírunk,
míg nem leszünk alul,
utódainknak jövőt írunk
olvashatatlanul.

/9/

Tudja az egész fellármázott környék,
hogy kiadták a hóhér munkakönyvét.
Hány példányban? – kérdezi a gyilkos
s reménykedik... A halál se biztos.

/10/

Egyetlen körte lóg a száraz ágon,
miatta áll rokkant lábán a fa;
holtan terülne el a sárga fűben,
ha ez az egy is földre hullana.

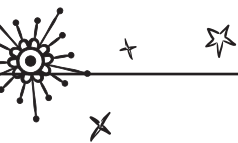
/11/

Hajad hosszabb az éjszakánál:
akit betakarsz vele,
annak nem lesz több reggele.

/12/

Álmomban egy kismanó voltam én,
tündérmesék, csodák fia.
Országom volt egy nagy juharlevél:
azt hittem, hogy ez Kanada.

/13/

Feltámadott a tengeri:
minden cső egy-egy kukoricagránát,
de forradalmát leveri
az ősz, a csellel visszatért királyság.

/14/

Követelem: csatolják vissza
Magyarországhoz Magyarországot!
Folyó általi halálra
ne ítéljék a mezei virágot!

/15/

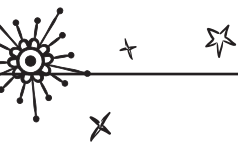
Szentek tündére, kis Madonna,
tekints a Dunára, a Donra!
Nagy folyókon és hegyeken
túljutott a férfi,
de egy süppedő sírhalmot
nem tudott átlépni.

HALOTTAK NAPJA

A halottak ma havat hoztak.
A tél az elszánt rohamosztag
készül a hosszú háborúra.
Egy falevélre ráborulva
sirathatom a nyarat, szép volt,
csupa ékszer – ma csupa vérfolt,
csupa szakadt rongy, csupa rozsdá,
a fejfák között nem jár posta,
de ott a fű tán tovább zöldell,
hol szívem összeér a földdel.

FOHÁSZ A MAGYAROKÉRT

Ne hagyd el őket, Istenem!
Olyan árvák és elesettek,
mint vak úrben a végtelen
homályba vesző égitetek.

Gyámolítsd őket, Istenem!
Nincsen támaszuk, se barátjuk.
Szétszéledt nyájuk védtelen;
farkasok között vigyázz rájuk!

Karold fel őket, Istenem!
Roggyant a térdük, kezük reszket,
nem fognak kardot már sosem,
viszik, míg bírják a keresztet.

Ez a nép már porban hever,
zsoldosok dúlják háza táját
s ha haldokolva nyögni mer,
sárral tapasztják be a száját.

Fogy a magyarság vészesen,
nincs rá szükség: létszámfeletti!
Ha nem marad írmagja sem,
ki fog itt szántani és vetni?

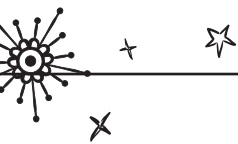

AZT ÜZENIK...

Nagyapáim: Gergely, Gábor
üzennek a másvilágról.
/Egyik hívő, másik pogány/ –
tán az utolsó szó jogán
azt üzenik: ne siessek!
Szébbek itt a nefelejcskek,
a tűzrakó naplementék,
a zsoltáros téli esték,
szebb a nyár, a gólya-kelep,
meg a por, mely mindent belep.

LÁMPA

Világvégi éjszakában
botlottam beléd.
Mozgólépcső volt alattunk
az út, csupa jég.

Fagyott cinkét dajkáltak
a fűzfa ujjai.
Nem is értem, hogy tudtalak
lángra gyújtani.

Homlokodtól a bokádig
izzott mindened.
Kehes szívem számárhátán
mennybe vittelek.

De valami, mint a rontás,
mégis közbejött:
itt hagyta a nomád évek
romjai között.

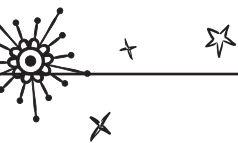
Szenvedélyed, bár fakóbban
és kormozva ég,
van, akinek a sötétben
ez is épp elég.

Nem önvád, de kicsit mégis
nyomasztó teher:
én gyújtottam meg a lámpát,
de más oltja el...

ENNYI VOLT CSAK?

Úgy elsuhant mellettünk az élet,
hogy észre se vettük...
Várt egy hű kéz s nem szorítottuk meg,
csak rajta a kesztyűt.

Rendezni sok fájó adósságunk
késő, nem lehet már.
Vesztett pörök, vesztett csaták után
lesújtó a leltár.

Kiégett szemünk a puszta földön
gyanakodva szétnéz:
ennyi volt csak? Kihűlt hamvainkat
széthordja a szélvész.

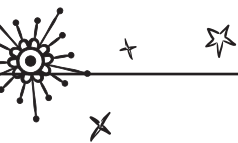

SZEPTEMBER

Egy nyárfalevél ezüst éllel
kettévágta szeptember sugarát
s elhajózott a szélben jeltelen.

Ennyi volt az ősz,
ennyi az életem.

A HÉT KRAJCÁR KÖNYVEI

1993

Móricz Zsigmond: *Hét krajcár*; elbeszélések, reprint

Tamási Lajos: *Hazatérés*, válogatott versek

Benke László: *A kibalt játszótér*; válogatott versek

Varga Domokos: *Kutyafülűek*, novellák –

Varga Domokos György: *És így tovább...*, szociográfia

(Apja és Fia munkája egy kötetben)

1994

Szabó Pál: *Tiszta búza*, válogatott novellák

Kuczka Péter: *Út a folyóhoz*, válogatott versek

1995

Benke László: *Gyalogos riportok*

Gergely Mihály: *Mi, gyalogrendűek, korkép betven jegyzetben*

Molnár Zoltán: *Vészélyek és meggondolások*, válogatott novellák

1996

Vérrel virágzó 1956, negyven magyar költő versei,

szerkesztette: Benke László

Dékány Kálmán: *Árnyékgyár*; regény

Szeberényi Lehel: *Levelem küldöm inkák országából*, útirajz

Komoróczy Emőke: *Arccal a földön a huszadik század*, tanulmányok

1997

Varga Domokos: *Tisztelt család -om -od -ja*, pedagógiai esszé

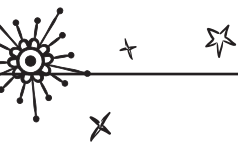
Dékány Kálmán: *A szerelem tornácán*, elbeszélések

Dékány Kálmán: *Diákvér*; *Az úrilány lovagja*, két kisregény

Somogyi Imre: *Kert-Magyarország felé*, szociográfia

Karácsony Sándor: *A cinikus Mikszáth*, esszé

Ünnepeink – műsorokra, köszöntőkre készülők könyve,
szerkesztette: Varga Domokos

1998

Kuczka Péter: Határvidék, tanulmányok

Harc és játszma: a Nagy Lajos Társaság antológiája,
szerkesztette: Szerdahelyi István

Szabadság és halál 1848-49. Szem- és fültanúk híradásai,
szerkesztette: Varga Domokos

Piros és fekete, válogatott versek a reformkortól napjainkig,
szerkesztette: Benke László

Gergely Mihály: Bruegel varázslatai, esszé,
színes és fekete-fehér képek

Világvégi palota, versek, szerkesztette: Erdélyi Erzsébet és Nobel Iván

Varga Domokos: Ritkaszerű magyar népmesék

Molnár Géza: Hózápor Budán, válogatott novellák

Kuczka Péter: Az utolsó kenet, válogatott novellák

Bárány Tamás: Kis magyar irodalomtörté, válogatott paródiák

Dékány Kálmán: Toronykiáltás, Edzésben, két kisregény

Derzsi Sándor emlékkönyv, szerkesztette: Derzsi Ottó és Varga Domokos

Tóth Endre: Gyermekkorom krónikája, emlékezések

1999

Anyanyelv, világnyelv – Babel, szerkesztette: Gergely Mihály

Varga Domokos: Ritkaszerű magyar népmesék, 2. kiadás

Dékány Kálmán: A szív vására, novellák és színmű

Katkó István: Tabló babérlevelekből, portrék

Kopré József: Móricz Zsigmond „mindenesé” voltam, emlékirat

Varga Domokos: Nem születettünk szülőnek, pedagógiai esszék

Kuczka Péter: Seregek Ura, versek

Kuczka Péter: A torony, vers

Dékány Kálmán: Nőkön innen és túl, regény

Magvető A magyar irodalom élő könyve, szerkesztette: Móricz Zsigmond

2000

Varga Domokos: Édesanyám sok szép szava, regény

Bárány Tamás: Zsibvásár, versek prózában, félpercesek

Kadosa Árpád: Károly-laktanyától a Don-kanyarig, emlékirat

Ünnepeink – műsorokra, köszöntőkre készülők könyve,

2. átdolgozott kiadás, szerkesztette: Varga Domokos

Ákody Zsuzsanna: Földanyácska gyermekei, regény

Dezséry András: Szabadítsatok meg az emlékeimtől, emlékirat

Hendi Péter: Rekviem egy jogászáért, novellák, színművek

Kádár Ferenc: Levette kezét rólunk a Teremtő, versek

Benke László: Sértők és sérültek, regény

2001

Varga Domokos: Íróiskola – Tollforgatás mesterfokon, esszék

Varga Domokos: Tisztelt család -om -od -ja, novellafüzér

Gergely Mihály: Ébredj, emberiség! röpirat betven kiáltásban

Gergely Mihály: Vége a MŰVÉSZETnek?

Avagy: miért csiszolták a kőbaltákat? – esszék

Csontos Gábor: A boldogság korlátai, elbeszélések

Siklós László: Részeg halak, regény

Benke László: Halálig szomjazom, versek –

Szélvízvölgye, mese felnőtteknek

Szalay Károly: Fancsaliságok, publicisztika

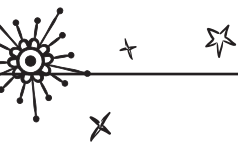
Molnár Géza: Trombi, a kiselefünt, mese

Nagy Mihály Tibor: Szomjazó madár, versek

Ünnepeink – műsorokra, köszöntőkre készülők könyve,

szerkesztette: Varga Domokos, 3. kiadás

2002

Varga Domokos válogatott művei:

Víg játék – végjáték, búcsúkötet;

Kutyafülűek, novellák;

Ritkaszép magyar népmesék

Európa születése, esszé;

Herman Ottó, regény;

Fiúkfalva, regény

Bárány Tamás: *Államcsíny Paránában*, satírikus regény

Gyórfy László: *Pásztázó, magányerőből*, publicisztika

Bistey András: *A képviselő vidékre megy*, novellák

Illés Lajos: *Az Új Írás hőskora*, Irodalmi történetek, emlékezések

2003

Benke László: *És hirtelen leszáll az este*,

Öregek menedéke, szociográfia

Bokor Levente: *Aranylázálom*, válogatott versek

Szalay Károly: *Fintorgások*, publicisztika

Molnár Géza: *Lángoktól ölelve*, regény

Bárány Tamás: *Rákóczi zászlai*, regény

Gergely Mihály: *A Kozmosz 15. törvénye*, fantasztikus regény

Csongor Rózsa: *A fekete hárászkendő*, novellák

Szőke Kálmán: *Szavak a némasághoz*, válogatott versek

Csák Gyula: *Egy május fejfájára*, válogatott novellák és kisregény

Varga Domokos: *Ritkaszép magyar népmesék*, 4. kiadás

Varga Domokos: *Nem születtiünk szülőknek*, pedagógiai esszé

Varga Domokos: *Víg játék – végjáték*, búcsúkötet

2004

Varga Domokos: *Kamaszkrónika – vallomások és tünődések*

Varga Domokos: *Ritkaszerű magyar népmesék*, 5. kiadás

Szuly Gyula: *A Krisztinaváros lovagjai*, regény

Nagy István: *Aki lemaradt a hajóról*, válogatott novellák

Gergely Mihály: *Az artista balladája*,

a szerző válogatása életművéből

Szalay Károly: *Arcok törött tükrökben*, regényes portrék

Illés Lajos: *Irodalmunkkal Európában*, tanulmányok, emlékezések

Marafkó László: *Kukkoló*, kisregény

Sulyok Katalin–Siklós László: *Macska-életfalálbarc*, regény

Tóth Endre: *A világ végén*, válogatott versek

2005

Benke László: *Veszteség*, válogatott versek

Ünnepeink – műsorokra, köszöntőkre készülő könyve,

3. átdolgozott kiadás, szerkesztette: Varga Domokos

Csanádi Imre: *Hajnali káprázat*, szerkesztette: Alföldy Jenő

Tamási Lajos: *Keserves fákhya*, válogatott versek,

szerkesztette: Benke László

Molnár Géza: *Csúcsok és szakadékok*, önéletrajzi regény

Varga Domokos: *Kamaszkrónika*, vallomások és tünődések

Varga Domokos: *Édesanyám sok szép szava*,

Kis magyar századelő, regény, 2. kiadás

G. Komoróczy Emőke: *A szellemi nevelés fórumai*, Kassák Lajos,

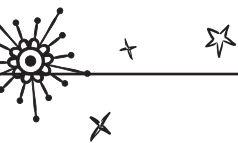
Tamási Lajos, Kárpáti Kamil körei, tanulmányok

Borbély László: *A lándzsa Longinusa*, *Az utca napos oldalán*,

két kisregény

Csontos Gábor: *A Hortobágy szélén*, Nádudvari beszélgetések

2006

Vargha Gyula: *A végtelen felé*, válogatott versek és fordítások,
szerkesztette Mészöly Dezső

Koncsek József: *A tájjal maradtam*, versek

Iszlai Zoltán: *A leányzó fekvése*, novellák

Ferdinandy György: *Chica – trópusi lány* – szociográfia

Alföldy Jenő: *Templomépítők, tanulmányok*, kritikák

Gombár Endre: *Hangyabáború*, ifjúsági regény

Vérrel virágzó 1956 – *ötven magyar költő versei* – második, bővített kiadás,
szerkesztette: Benke László

2007

Gergely Mihály: *Hatalomvágy–balálvesztély*, naplórészletek, versek

Baán Tibor: *Papírmózi*, válogatott versek

Gáll István: *A napimádó*, regény

Marafkó László: *Litera-túra*, cikkek, tárcák, interjúk

Benke József: *Az ó- és középkor egyetemei*, művelődéstörténet

2008

Kiss Dénes: *Hódoaltság*, versek

Koncsek József: *Formáért sóvárgó*, versek

Baán Tibor: *Fékezett habzás* – jegyzetek és kommentárok

Borbély László: *Üzenet a ringből*, novellák

Illés Lajos: *Az író magántörténelme*, emlékezések, krétarajzok

Verzár Éva: *Mire megvirrad* – mai székely balladák

Varga Domokos: *Ritkaszerű magyar népmesék*, 7. kiadás

Benke László: *Otthonkereső*, regény

2009

Móricz Zsigmond: *Szegény emberek*, válogatott novellák, szerkesztette: Benke László

Varga Domokos: *Kutyafülűek*, novellafüzér

Baán Tibor: *Konstelláció* – Kollázsok és haikuk –

Zsila Ágnes: *Sötétségre ébredve*, regény

Ákody Zsuzsa: *Zazi* – Történet egy szerelemről – regény

2010

G. Komoróczy Emőke: *A „túrt” és „tiltott” batárán*

Az elmúlt félszázad háttérbe szorított alkotóiról, tanulmányok

Baán Tibor: *Nagylátósög* – kritikák –

Egy homo politicus itthon, Európában és Amerikában –

Kovács Imre élete és munkássága – szerkesztette: Molnár M. Eszter

Gittai István: *Sóbajobelszék*, versek

Jasper Gyula: *A mindenség batárán*, versek

Saáry Éva: *Olajtornyok az Egyenlítő alatt*, emlékezések

Probászka László: *Mikor a fűrészgépek a madarak nyelvét kívágták*, versek

Gazda József: *A megpecsételt vég* – Kilencven év Erdély földjén – interjúk

Kesselyák Péter: *Túl a Kínai Nagy Falon*, emlékirat

2011

Gazda József: *A harmadik ág* – Magyarok a szétszóratottságban,

I. kötet: *Az idők árján*, II. kötet: *Félszáz ország, szociográfia*

Baán Tibor: *Visszajátzás*, versek

Benke László: *Az Élet szerelme*, versek

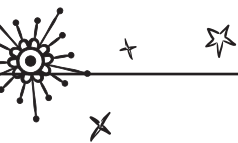
2012

Baán Tibor: *Gyűjtemény*, versek

Tertinszky Edit: *Rádiós emlékek* – olvasmányélmények

Gödény Endre: *Tájlás a tájban*, Szellemi-lelki révkalauz

2013

Székely Dezső: *Amíg szól a harang*, válogatott versek

Kálmán Mária: *Drámák*

Bozók Ferenc: *Kortársalgó*

– Beszélgetések XXI. századi magyar költőkkel

Borbély László: *Feszület a ring felett* – novellafüzér

Varga Domokos: *Édesanyám sok szép szava*

– Kis magyar századelő – válogatott művek

Benke László: *Hová lett aranytrombitád?* – válogatott versek

2014

Somogyi Imre: *Kertmagyarország felé*

Pomogáts Béla: *Varázskörben*, tanulmányok és előadások

Baán Tibor: *Szénszüret*, versek

Probászka László: *Tejútra néző ablak*, versek

Varga Domokos: *Ritkaszerű magyar népmesék*, válogatott művek

Kálmán Mária: *Zsarát*, válogatott versek

Benke László: *A szerelem erőterében*, versek

Gazda József: *Vezényelt történelem*, sorsregény

2015

Varga Domokos: *Tisztelt család-om, -od, -ja*, válogatott művek

Gombár Endre: *Végítélet előtt*, regény

Pócze Zoltán: *Déjà vu*, regény

Varga Domokos György: *Tévé a tanyán*, elbeszélő költemény

Neszmélyi Károly: *Népi írók, népi irodalom*, tanulmányok

Verzár Éva: *Anyország ölében*, regény

Pomogáts Béla: *Magyar Erdély*, tanulmányok

Baán Tibor: *Névmások*, miniesszék

2016

Vicei Károly: *Adomás históriák és álmok*

Kónya Lajos: *Válogatott versek*

Varga Domokos György: *Bilbebolha* – beavató mesefüzér

Benke László: *A megőszült kert*, versek

Gazda József: *A hajótörött*, regény

2017

Gombár Endre: *Lebettem volna a lappok királya*, regény

Borbély László: *Finita la commedia*, elbeszélések

Székely Dezső: *Nyitott szívvel, szabad szemmel*, versek

Kónya Lilla: *Rigódal*, versek

Gazda József: *A Golgota útján*, nemzeti szociográfia

Gazda József: *Vezényelt történelem*, sorsszociográfia

Bokor Levente: *Aranylázálom*, versek

G. Komoróczy Emőke: „Tegnap még volt remény, hogy lesz jövő”

– kismonográfia Benke László életművéről

Benke László: *A tűz ígézetében* – válogatott versek

2018

Elmer István: *Sodronyok, Órlőkő*, két kisregény

Fehér Bence: *Bölcsnek, bolondnak dolga*, versek, elbeszélések

Neszmélyi Károly: *Népi írók szellemisége*, tanulmányok

Székely Dezső: *Csillagok udvarában*, versek

A kötetek megrendelhetők

a 06-20-574-05-45-ös telefonszámon,

a Hét Krajcár Kiadó címén, levélben és személyesen:

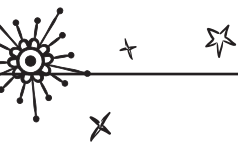
Benke László,

Magyar Írószövetség 1062 Budapest, Bajza u. 18.,

e-mailen: betkrajcar@t-online.hu

honlapunkon: www.betkrajcar.hu

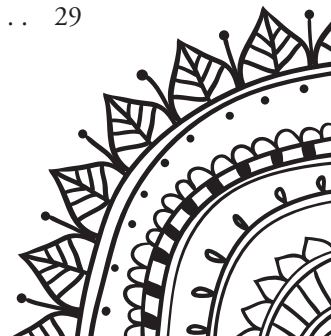

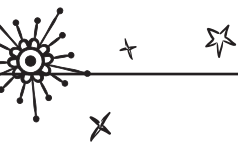

TARTALOM

Hazafelé	5
Örökség	6
Mulandóság	7
Gyerekkor.	8
Törvénnyel, bottal	9
Dúlóúton	10
Nyári dél	11
Fiúk, egy éneket	12
Göncölszekéren.	13
Vadak az őszben	14
Magyar március	15
Vihar után	16
Anyámnak írtam.	17
Köszönet.	18
Néma híd	19
Már térdig ér	20
Fehérben, feketében	21
Futóhomok.	22
Házirend.	23
Szerelmes vers A hazához	24
Mélyhűtött éjszaka	25
Harmatcseppek.	26
Ünnepély	27
Kökénybokor	28
Jeszenyin vándordala.	29

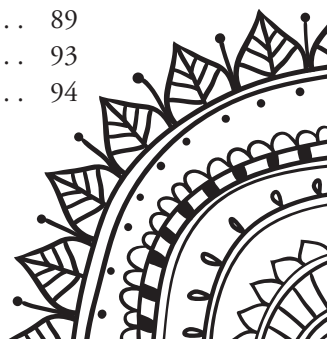

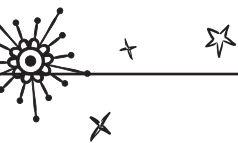

Közelharc	30
Jó éjt, nagy vadász!	31
Téli erdő	32
Fekete kút.	33
Áhitat	34
Együtt leszünk	35
Tavaszi fohász	36
Éjféli ösvény	37
Lány, korsóval.	38
Dávid tücskei	39
Káprázat	40
Visszhang	41
Születés.	42
Vakmeleg	43
Völgyben	44
Mint a jéghegy	45
Hulló csillagok	46
Hidegfront	47
Fej vagy írás	48
Fesztivál	49
Áldozat	50
Nyárutó a Dunánál.	51
Őzi húrokon	52
Szoknyák a szélben	53
Szerelmem	54
Gyöngykavicsok	55
Megkéssett vallomás.	56
Nem lesz sötét	57
Akkor se kiáltok	58
Ifjúság, kertmozival.	59
Jégtábla.	60

Ébredő világ	61
Kórházi ágyon.	62
Törökbokor	63
Őszi szonáta	64
Elkésztett levél.	65
Őszi kert.	66
Hajnali havazás.	67
Magány	68
Álmodó falu	69
Ébredő erdő	70
Valahol	71
Búzamezők	72
Balladás idők	73
Csüggedt rapszódia.	74
Bűnbocsánat.	75
Százéves nagyanyám	76
Örök kékség.	77
Esős évszak.	78
A közelben	79
Időkerék	80
Ahogy lehet	81
Hársfa.	82
Madárhangok.	83
Október	84
Apró képek fekete rámában	85
Világvége	86
Menetrend	87
Vendégváró esték	88
Zárójelek	89
Halottak napja	93
Fohász a magyarakért	94

Azt üzenik...	95
Lámpa	96
Ennyi volt csak?	98
Szeptember	99
 A Hét Krajcár Kiadó könyvei	 101

*Székely Dezső költészetére
nagy szükségünk van; versei a tisztaság,
tisztesség és igazságosság biztató példái.*

*Ha lemondanánk róla,
a költészet katartikus hivatásába vetett
hitünkről mondanánk le;
akkor szabad utat engednénk az ember
és a világ még további romlásának.*

Benke László

TORONYIRÁNT

Ahol megszült édesanyám
egy szép őszi nap alkonyán
s ahol ölében altatott:
kitárnék minden ablakot,
hátha egy emlék visszatér
s minden, ami volt, mint a szél.

De a vak vágy félrevezet,
s mikor már minden elveszett,
jön az eszmélet ideje
s ami hiányzik, lesz neve:
anyám nyugszik a föld alatt
s a szülőházból mi maradt?

Tévelyegve ezt kutatom,
ez volt egyetlen otthonom.
Jönnek-mennek az emberek
s bár tudják, hogy mit keresek,
egy se mutat helyes irányt,
indulok hát toronyiránt.

A harangszó még rám köszön,
máshoz nincsen semmi közöm.

Az érdes közönyt elhagyom,
mint a dudvát a parlagon.

Kísér az őszi arany szeme
s szívem napos szeptembere.

Így búcsúzom mindenkitől,
akinek van még emberi bőr:

Isten veled! Isten velem!

Szállt s földet ért az életem.
Volt, nincs: ez is történelem.

Ára: 1900 Ft